

„Jis tapo žmogumi, kad mus atpirktų“

Tegu tave stulbina Dievo
didžiadvasiškumas: Jis tapo
žmogumi, kad mus atpirktų,
kad tu ir aš – kurie, pripažink,
esame nieko verti! –
pasitikėdami bendrautume su
Juo. (Kalvė, 30)

gruodžio 23 d.

*Lux fulgebit hodie super nos, quia
natus est nobis Dominus.* Šiandien
suspindės užgimusio Viešpaties
šviesa. Tai didinga, visus krikščionis
jaudinanti žinia. Krikščionys ją

perduoda visai žmonijai. Dievas yra su mumis. Ši tiesa turėtų pripildyti gyvenimą, o kiekvienos Kalėdos mums turėtų būti naujas ir ypatingas susitikimas su Dievu, leidžiantis Jo šviesai ir malonei nutviekti mūsų sielos gelmes.

Sustojame priešais Kūdikėlį Jėzų, Mariją ir Juozapą, kontempliuodami Dievo Sūnų, prisiėmusį mūsų kūniškumą. Dėl vienos labai jaudinančios priežasties prisimenu savo kelionę į šventuosius Loreto namus Italijoje 1951 m. rugpjūčio 15 dieną. Ten aukojau šventąsias Mišias. Norėjau aukoti susikaupęs, bet nenumačiau karšto minios entuziazmo. Nepagalvojau, kad per šią didelę šventę į Loretą iš apylinkių susirenka didžiulė minia žmonių, kuriems būdingas ypatingas to palaimintojo krašto tikėjimas ir meilė Madonai. Vis dėlto savo pamaldumą jie ne visada reiškia taip, kaip derėtų. Kaip čia tiksliau pasakyti? Na, jų

pamaldumas reiškiamas ne visuomet taip, kaip leidžia liturginės Bažnyčios taisyklės.

Taigi, kai pagal Mišių eigą pabučiavau altorių, trys ar keturios kaimo moterys padarė tą patį. Mane tai šiek tiek sutrikdė, bet drauge ir sujaudino. Vėliau pastebėjau, kad tame šventame name, pagal tradiciją laikomame Jėzaus, Marijos ir Juozapo namais, virš altoriaus buvo įrašyti žodžiai: „*Hic Verbum caro factum est*“ – „Čia Žodis tapo kūnu“. Čia, šiame žemės lopinėlyje, kuriame gyvename, žmonių pastatytame name, apsigyveno Dievas. (Kristus eina pro šalį, 12)